TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2008. gada 12. augustā *

Lieta C-296/08 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 3. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, izdošanas procedūrā pret

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*] (referents), tiesneši U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs M. A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], nodaļas vadītājs,

* Tiesvedības valoda — franču.

ņemot vērā iesniedzējtiesas 2008. gada 3. jūlija pieteikumu, kas Tiesā saņemts tajā pašā dienā, šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību saskaņā ar Reglamenta 104.b pantu,

ņemot vērā trešās palātas 2008. gada 7. jūlija lēmumu apmierināt šo pieteikumu,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 6. augusta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Santestebana Gojkukea [*Santesteban Goicoechea*] vārdā — I. Molina Ugarte [*Y. Molina Ugarte*], advokāts,

— Francijas valdības vārdā — E. Beljāra [*E. Belliard*], Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Dirēna [*A.-L. During*], pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā — *Abogacía del Estado*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — S. Grīnheida [*S. Grünheid*] un R. Trousterss [*R. Troosters*], pārstāvji,

uzklausījusi ģenerāladvokāti,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Pamatlēmums") 31. un 32. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kura tika ierosināta *chambre de l'instruction de la cour d'appel de Montpellier* [Monpeljē Apelācijas tiesas izmeklēšanas palātā] pēc Spānijas iestāžu 2008. gada 2. jūnijā iesniegtā izdošanas lūguma.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

3 Eiropas Konvencija par izdošanu tika parakstīta Parīzē 1957. gada 13. decembrī. Tās 10. pantā ar nosaukumu "Noilgums" ir noteikts:

"Izdošana nav pieļaujama, ja pieprasīto personu vai nu saskaņā ar Pieprasītājas Puses, vai arī saskaņā ar lūguma Saņēmējas Puses likumdošanas aktiem vairs nevar pakļaut krimināl vajāšanai vai sodīt noilguma dēļ."

4 Eiropas Konvencija par terorisma apkarošanu tika parakstīta Strasbūrā 1977. gada 27. janvārī.

Eiropas Savienības tiesības

5 Konvencija par vienkāršotu savstarpējās izdošanas procedūru Eiropas Savienības dalībvalstīs tika izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K3. pantu, ar Padomes 1995. gada 10. marta aktu, un to tajā pašā dienā parakstīja visas dalībvalstis (OV C 78, 1. lpp., turpmāk tekstā — "1995. gada Konvencija").

6 Saskaņā ar minētās konvencijas 1. panta 1. punktu:

"Šīs konvencijas mērķis ir veicināt [1957. gada 13. decembra] Eiropas Konvencijas par izdošanu piemērošanu Eiropas Savienības dalībvalstīs, papildinot tās noteikumus."

7 Konvencija par izdošanu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm (tā sauktā "Dublinas konvencija") tika izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K3. pantu, ar Padomes 1996. gada 27. septembra aktu, un to tajā pašā dienā parakstīja visas dalībvalstis (OV C 313, 11. lpp., turpmāk tekstā — "1996. gada Konvencija").

8 Tās 1. pantā cita starpā ir noteikts:

"1. Šīs konvencijas mērķis ir papildināt turpmāk uzskaitīto līgumu noteikumus un veicināt to piemērošanu Eiropas Savienības dalībvalstīs:

— 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencija par izdošanu [..],

— 1977. gada 27. janvāra Eiropas Konvencija par terorisma apkarošanu […],

— 1990. gada 19. jūnija Konvencija, ar ko piemēro [starp ekonomiskās valstu savienības *Benelux*, Vācijas Federatīvās Republikas un Francijas Republikas valdībām noslēgto] 1985. gada 14. jūnija Šengenas līgumu par pakāpenisku kontroles

atcelšanu pie to dalībvalstu kopīgām robežām, kuras ir minētās konvencijas Līgumslēdzējas puses [OV 2000, L 239, 19. lpp.] [..]."

9 1996. gada Konvencijas 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Izdošanu nedrīkst atteikt, pamatojoties uz to, ka personas kriminālvajāšanai vai sodīšanai būtu iestājies noilgums saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem."

10 No 1996. gada Konvencijas 18. panta 2. un 3. punkta izriet, ka šī konvencija stājas spēkā 90 dienas pēc tam, kad pēdējā no dalībvalstīm ir paziņojusi par to konstitucionālo procedūru pabeigšanu, kas nepieciešamas šīs konvencijas pieņemšanai. Kamēr visas dalībvalstis nav pieņēmušas šo konvenciju, atbilstoši šim pantam tā nestājas spēkā.

11 1996. gada Konvencijas 18. panta 4. punktā ir noteikts:

"Kamēr šī konvencija nav stājusies spēkā, ikviena dalībvalsts, sniedzot 2. punktā minēto paziņojumu vai jebkurā citā laikā, var paziņot, ka, ciktāl tas attiecas uz šo dalībvalsti, šo konvenciju piemēro tās attiecībām ar tām dalībvalstīm, kas nākušas klajā ar līdzīgām deklarācijām. Šādas deklarācijas stājas spēkā 90 dienas pēc to deponēšanas dienas."

12 1996. gada Konvencijas 18. panta 5. punktā ir precizēts, ka šo konvenciju piemēro tikai pieprasījumiem, kas iesniegti pēc dienas, kurā tā stājusies spēkā vai tiek piemērota starp pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti un pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti.

13 Pamatlēmuma trešajā, ceturtajā un piektajā apsvērumā ir noteikts:

"(3) Visas vai dažas dalībvalstis ir vairāku konvenciju izdošanas jomā dalībvalstis, ieskaitot 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu un 1977. gada 27. janvāra Eiropas Konvenciju par terorisma apkarošanu. Ziemeļvalstu izdošanas likumu saturs ir identisks.

(4) Dalībvalstis turklāt ir apstiprinājušas trīs šādas konvencijas, kas pilnībā vai daļēji attiecas uz izdošanu un kas ir daļa no Savienības *acquis*: 1990. gada 19. jūnija Šengenas līguma (1985. gada 14. jūnijs) īstenošanas Konvencija par kontroles pakāpenisku atcelšanu pie kopīgajām robežām (attiecībās starp minētās konvencijas dalībvalstīm), [1995. gada] Konvencija un [1996. gada] Konvencija.

(5) Eiropas Savienībai nospraustais mērķis kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem."

14 Pamatlēmuma vienpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts:

"Attiecībās starp dalībvalstīm Eiropas apcietināšanas orderim ir jāaizstāj visi iepriekšējie dokumenti, kas attiecās uz izdošanu, tai skaitā noteikumi par izdošanu, kas iekļauti Šengenas līguma izpildes konvencijas III sadaļā."

15 Pamatlēmuma 31. pantā ar nosaukumu "Attiecības ar citiem juridiskajiem aktiem" ir noteikts:

"1. Neietekmējot to piemērošanu attiecībās starp dalībvalstīm un trešajām valstīm, šis pamatlēmums no 2004. gada 1. janvāra aizstāj attiecīgās normas šādās konvencijās, ko attiecībā uz izdošanu piemēro attiecībās starp dalībvalstīm:

a) 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencija par izdošanu, tās 1975. gada 15. oktobra papildu protokols, tās 1978. gada 17. marta otrais papildu protokols un 1977. gada 27. janvāra Eiropas konvencija par terorisma apkarošanu, ciktāl tā attiecas uz izdošanu;

b) 1989. gada 26. maija Nolīgums starp 12 Eiropas Kopienu dalībvalstīm par izdošanas pieprasījumu nodošanas metožu vienkāršošanu un modernizāciju;

c) 1995. gada [..] Konvencija […];

d) 1996. gada [..] Konvencija […];

e) III sadaļas 4. nodaļa 1990. gada 19. jūnija Šengenas līguma (1985. gada 14. jūnijs) īstenošanas Konvencijā par kontroles pakāpenisku atcelšanu pie kopīgajām robežām.

2. Dalībvalstis var turpināt piemērot divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai režīmus, kas ir spēkā šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī, ciktāl šādi nolīgumi vai režīmi ļauj padziļināt vai paplašināt šī pamatlēmuma mērķus un palīdz vienkāršot vai vēl vairāk atvieglot procedūras to personu nodošanai, par kurām ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis.

Dalībvalstis var noslēgt divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai režīmus pēc tam, kad šis pamatlēmums ir stājies spēkā, ciktāl šādi nolīgumi vai režīmi ļauj paplašināt vai padziļināt šī pamatlēmuma noteikumus par tādu personu nodošanu, uz kurām attiecas Eiropas apcietināšanas orderis, konkrēti, nosakot īsākus termiņus par 17. pantā paredzētajiem, paplašinot 2. panta 2. punktā paredzēto nodarījumu sarakstu, paredzot citus ierobežojumus atteikuma iemesliem, kas minēti 3. un 4. pantā, vai samazinot robežas, kas paredzētas 2. panta 1. vai 2. punktā.

Nolīgumi un režīmi, kas minēti punkta otrajā daļā, nekādā gadījumā nevar ietekmēt attiecības ar dalībvalstīm, kas nav to puses.

Trīs mēnešu laikā no šī pamatlēmuma stāšanās spēkā dalībvalstis paziņo Padomei un Komisijai par tiem pastāvošiem nolīgumiem un režīmiem, kas minēti pirmajā daļā, kurus tās vēlas turpināt piemērot.

Dalībvalstis paziņo Padomei un Komisijai arī par ikvienu jaunu nolēmumu vai režīmu, kā minēts punkta otrajā daļā, trīs mēnešu laikā pēc to parakstīšanas.

3. Ja konvencijas vai nolīgumus, kas minēti 1. punktā, piemēro tādām dalībvalstu teritorijām vai tādām teritorijām, par kuru ārlietām dalībvalstis ir atbildīgas, kurām šo pamatlēmumu nepiemēro, šie tiesību akti turpina regulēt attiecības starp šīm teritorijām un citām dalībvalstīm."

16 Pamatlēmuma 32. pantā ar nosaukumu "Pārejas noteikums" ir paredzēts:

"Uz izdošanas lūgumiem, kas saņemti līdz 2004. gada 1. janvārim, attiecas pastāvošie tiesību akti par izdošanu. Uz lūgumiem, kas saņemti pēc šīs dienas, attiecas noteikumi, ko dalībvalstis pieņēmušas uz šī pamatlēmuma pamata. Tomēr šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī Padomē ikviena dalībvalsts var izdarīt deklarāciju, kurā tā norāda, ka tā kā izpildu dalībvalsts saskaņā ar izdošanas mehānismu, kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra, turpinās izskatīt lūgumus, kas attiecas uz darbībām, kas izdarītas pirms tās norādīta datuma. Attiecīgais datums nevar būt vēlāks par 2002. gada 7. augustu. Minēto deklarāciju publicē [*Eiropas Kopienu*] *Oficiālajā Vēstnesī*. To var atsaukt jebkurā brīdī."

17 Saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu Francijas Republika ir izdarījusi šādu deklarāciju (OV 2002, L 190, 19. lpp.):

"Francija saskaņā ar Pamatlēmuma [..] 32. pantu paziņo, ka tā kā izpildu valsts saskaņā ar izdošanas mehānismu, kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra, turpinās izskatīt lūgumus, kas attiecas uz darbībām, kas izdarītas pirms 1993. gada

1. novembra, kad spēkā stājās Māstrihtā 1992. gada 7. februārī parakstītais Līgums par Eiropas Savienību."

Valsts tiesiskais regulējums

18 2004. gada 9. marta Likums Nr. 2004-204 par tiesvedības pielāgojumiem noziedzības attīstībai (2004. gada 10. marta *JORF*, 4567. lpp.) īstenoja Pamatlēmumu, šajā sakarā Kriminālprocesa kodeksu papildinot ar 695-11.—695-51. pantu.

19 Šis likums cita starpā paredzēja normas, lai ieviestu 1995. gada Konvenciju un 1996. gada Konvenciju.

20 2004. gada 9. decembra Likums Nr. 2004-1345 ļāva ratificēt 1996. gada Konvenciju (2004. gada 10. decembra *JORF*, 20876. lpp.).

21 2005. gada 8. jūlija Dekrēts Nr. 2005-770 paredzēja šīs konvencijas publicēšanu (2005. gada 10. jūlija *JORF*, 11358. lpp.). Ir precizēts, ka šī konvencija ir piemērojama no 2005. gada 1. jūlija.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

22 2000. gada 11. oktobrī Spānijas valdība, balstoties uz 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu sagatavoja Santestebana Gojkukeas izdošanas lūgumu par nodarījumiem, kuri it kā veikti Spānijas teritorijā 1992. gada februārī un martā un kvalificēti kā kara ieroču uzglabāšana, sprāgstvielu nelikumīga glabāšana, noziedzīgs nodarījums sakarā ar svešas automašīnas nelikumīgu lietošanu, noziedzīgs nodarījums sakarā ar numura plāksnes nomainīšanu un noziedzīgs nodarījums sakarā ar piederību terorisma organizācijai. Par šo lūgumu tika pieņemts noraidošs atzinums ar *chambre de l'instruction de la Cour d'Appel de Versailles* [Versaļas Apelācijas tiesas izmeklēšanas palātas] 2001. gada 19. jūnija spriedumu, jo nodarījumiem, par kuriem ir pieprasīta izdošana, bija iestājies noilgums atbilstoši Francijas tiesībām.

23 2004. gada 31. martā Spānijas tiesu iestādes saistībā ar tiem pašiem nodarījumiem, kas minēti 2000. gada 11. oktobra izdošanas lūgumā, izsniedza Eiropas apcietināšanas orderi pret Santestebanu Gojkukeu. Savos rakstveida apsvērumos Francijas valdība norādīja, ka tā neizpildīja šo orderi. Ievērojot nodarījumu datumu un deklarāciju, kas bija izdarīta atbilstoši Pamatlēmuma 32. pantam, minētais orderis nebija uzskatāms par vienkāršu pagaidu apcietināšanas lūgumu, kas būtu jāizpilda saskaņā ar izdošanas sistēmu, kas bija piemērojama pirms 2004. gada 1. janvāra, t.i., saskaņā ar 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu. Atbilstoši Francijas tiesībām šiem nodarījumiem bija iestājies noilgums. Jebkurā gadījumā Santestebans Gojkukea izcieta brīvības atņemšanas sodu Francijā, līdz ar ko iespējamā nodošana pieprasījumu iesniegušajai dalībvalstij būtu iespējama tikai pēc šī soda izciešanas.

24 Santestebans Gojkukea bija jāatbrīvo 2008. gada 6. jūnijā. Kā to tiesas sēdē precizēja Spānijas valdība, sakarā ar neiespējamību izmantot Eiropas apcietināšanas orderi, ievērojot nodarījuma datumu un deklarāciju, kas bija izdarīta atbilstoši Pamatlēmuma 32. pantam, ko bija atgādinājušas Francijas tiesu iestādes, 2008. gada 27. maijā *Juzgado Central de Instrucción de la Audiencia Nacional* (Spānija) par šiem pašiem nodarījumiem izdeva pagaidu apcietinājuma lūgumu sakarā ar izdošanas lūgumu, kas balstīts uz 1996. gada Konvenciju. 2008. gada 28. maijā Republikas prokurors iekļāva Santestebanu Gojkukeu izdodamo personu sarakstā.

25 2008. gada 2. jūnijā Spānijas iestādes lūdza izdot Santestebanu Gojkukeu, balstoties uz 1996. gada Konvenciju.

26 Ģenerālprokurors lūdza Monpeljē Apelācijas tiesas izmeklēšanas palātai sniegt labvēlīgu atzinumu par Spānijas iestāžu lūgumu.

27 Santestebans Gojkukea atteicās pakļauties izdošanai Spānijas iestādēm, cita starpā uzskatot, ka Spānijas Karaliste nevar atsaukties uz 1996. gada Konvencijas normām.

28 Iesniedzējtiesa norāda, ka Pamatlēmuma 31. pantā ir paredzēts, ka no 2004. gada 1. janvāra šis pamatlēmums aizstāj attiecīgās normas zemāk minētajās konvencijās, ko attiecībā uz izdošanu piemēro attiecībās starp dalībvalstīm. 1996. gada Konvencija ir minēta Pamatlēmuma 31. panta 1. punkta d) apakšpunktā.

29 Pamatlēmuma 31. panta 2. punktā ir paredzēta iespēja dažām dalībvalstīm turpināt piemērot atsevišķus divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus, kas ir spēkā šī pamatlēmuma pieņemšanas brīdī. Tomēr tām trīs mēnešu laikā no šī pamatlēmuma stāšanās spēkā ir jāpaziņo par šiem nolīgumiem. Spānijas Karaliste nav sniegusi nekādu paziņojumu šajā sakarā.

30 Iesniedzējtiesa arī uzdod jautājumu par Pamatlēmuma 32. panta interpretāciju, jo pamata lietā ir pieprasīts piemērot konvenciju, kas bija piemērojama Francijā pēc 2005. gada 1. jūlija.

31 Šādos apstākļos Monpeljē Apelācijas tiesas izmeklēšanas palāta nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Ja atbilstoši [..] Pamatlēmuma [..] 31. panta 2. punktam dalībvalsts — šajā gadījumā Spānija[s Karaliste] — nav sniegusi paziņojumu par savu nodomu turpināt piemērot divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus, vai tas, piemērojot šī pamatlēmuma 31. pantā izmantoto jēdzienu "aizstāj", šai dalībvalstij liedz iespēju izmantot attiecībās ar citu dalībvalsti — šajā gadījumā [Francijas Republiku] —, kas ir izdarījusi deklarāciju saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu, citas procedūras, nevis Eiropas apcietināšanas ordera procedūru?

Ja uz iepriekšējo jautājumu tiek sniegta noraidoša atbilde, tad tiek lūgta atbilde uz šādu jautājumu:

2) Vai izpildu dalībvalsts izdarītās atrunas, kuras ir paredzētas Pamatlēmuma 32. pantā, ļauj šai dalībvalstij piemērot [1996. gada Konvenciju], kas tādējādi ir pieņemta pirms 2004. gada 1. janvāra, bet šajā izpildu dalībvalstī stājusies spēkā pēc 2004. gada 1. janvāra?"

Par steidzamības tiesvedību

32 Monpeljē Apelācijas tiesas izmeklēšanas palāta 2008. gada 3. jūlija vēstulē, ko Tiesas kanceleja saņēma tajā pašā dienā, lūdza lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību, kas ir paredzēta Reglamenta 104.b pantā.

33 Iesniedzējtiesa pamatoja šo lūgumu, norādot, ka Santestebans Gojkukea pēc brīvības atņemšanas soda izciešanas tika paturēts apcietinājumā, pamatojoties vienīgi uz izdošanas sarakstu, kas tika sastādīts izdošanas procedūras ietvaros, sakarā ar kuru ir uzdots prejudiciālais jautājums.

34 Tiesas trešā palāta, uzklausot ģenerāladvokāti, 2008. gada 7. jūlijā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību.

Par Tiesas kompetenci

35 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir balstīts uz EKL 234. pantu, taču lūgtā interpretācija attiecas uz Pamatlēmumu, tas ir, aktu, kas ir pieņemts, pamatojoties uz Līguma par ES VI sadaļu.

36 Tomēr vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši LES 46. panta b) punktam EK un EAEK līgumu normas par Tiesas kompetenci un tās īstenošanu, to skaitā EKL 234. pants, ir piemērojamas Līguma par ES VI sadaļas normām ar nosacījumiem, kas paredzēti LES 35. pantā. No tā izriet, ka EKL 234. pantā paredzētā sistēma uz Tiesas kompetenci prejudiciālo nolēmumu jomā saistībā ar LES 35. pantu attiecas ar nosacījumiem, kas paredzēti šajā normā (šajā sakarā skat. 2005. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-105/03 *Pupino*, Krājums, I-5285. lpp., 19. un 28. punkts, kā arī 2007. gada 28. jūnija spriedumu lietā C-467/05 *Dell'Orto*, Krājums, I-5557. lpp., 34. punkts).

37 2000. gada 14. marta deklarācijā, kas stājās spēkā 2000. gada 11. jūlijā, Francijas Republika norādīja, ka tā atzīst Tiesas kompetenci lemt par LES 35. pantā minēto

tiesību aktu spēkā esamību un interpretāciju saskaņā ar tā paša panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem noteikumiem (OV 2005, L 327, 19. lpp.).

38 Šādos apstākļos fakts, ka iesniedzējtiesas lēmumā ir minēts nevis LES 35. pants, bet gan ir norādīta atsauce uz EKL 234. pantu, pats par sevi nevar izraisīt lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību. Vēl jo vairāk tas izriet no tā, ka Līgumā par ES nedz tieši, nedz netieši nav paredzēta forma, kādā iesniedzējtiesai būtu jāiesniedz lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dell'Orto*, 36. punkts).

39 Turklāt, kā Francijas valdība to norāda savos apsvērumos, lai gan no *Conseil d'État* [Francijas Valsts padomes] judikatūras izriet, ka Apelācijas tiesu izmeklēšanas palātas, izsakot savu viedokli attiecībā uz izdošanas lūgumu, īsteno administratīvo kompetenci, no tā nevar secināt, ka šīs iestādes nav uzskatāmas par tiesu EKL 234. panta izpratnē.

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai noteiktu, vai iestāde, kas iesniedz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir uzskatāma par tiesu — kas ir vienīgi Kopienu tiesību jautājums —, Tiesa ņem vērā vairākus faktorus, kā, piemēram, vai iestāde ir izveidota ar likumu, vai tā ir pastāvīga, vai tās pieņemtie nolēmumi ir saistoši, vai tajā notiek sacīkstes process, vai tā piemēro tiesību normas, kā arī vai tā ir neatkarīga (skat. it īpaši 2005. gada 31. maija spriedumu lietā C-53/03 *Syfait* u.c., Krājums, I-4609. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt tiesības vērsties Tiesā valsts tiesām ir tikai tad, ja tās izskata strīdu un tām ir jālemj tāda procesa ietvaros, kura rezultātā paredzēts pieņemt nolēmumu, kuram ir tiesas nolēmuma raksturs (it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Syfait* u.c., 29. punkts, kā arī 2006. gada 27. aprīļa spriedumu lietā C-96/04 *Standesamt Stadt Niebüll*, Krājums, I-3561. lpp., 13. punkts).

41 Netiek apstrīdēts, ka Apelācijas tiesu izmeklēšanas palātas atbilst minētajiem izveidošanas ar likumu, pastāvīgā rakstura un neatkarības nosacījumiem. Izdošanas jomā

to iesaistīšanās ir obligāta un tās sprież atbilstoši procesam, kuram ir tiesas procesa raksturs un kura gaitā attiecīgā persona, tāpat kā prokurors, tiek uzklausīta uz sacīkstes principu balstītā procesā. Tās pārbauda izdošanas likumības nosacījumus un sniedz pamatotu atzinumu. Ja tas ir negatīvs, līdz ar šī atzinuma stāšanos spēkā izdošanas procedūra tiek izbeigta un tā rezultātā pieprasītā persona, kura ir iekļauta izdodamo personu sarakstā, uzreiz tiek atbrīvota. Turklāt, kā Francijas valdība ir norādījusi savos apsvērumos, *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] kopš 1984. gada atzīst, ka izmeklēšanas palātas atzinums ir pārsūdzams kasācijas kārtībā, pamatojoties uz formas un procesuālajiem trūkumiem. Šī pārsūdzības iespēja kopš šī laika ir paredzēta Kriminālprocesa kodeksa 696-15. pantā. Visbeidzot, ja *Cour de cassation* izskata pārsūdzību tiesiskuma interesēs pret kādas izmeklēšanas palātas atzinumu, tā sprież par izdošanas materiāltiesiskajiem nosacījumiem.

42 No visiem šiem apstākļiem izriet, ka Tiesas kompetencē ir atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

43 Vispirms Santestebans Gojkukea lūdz Tiesu atzīt, ka būtu pretrunā Eiropas Savienībā piemērojamiem vispārējiem tiesību principiem un it īpaši tiesiskās drošības, tiesiskuma un stingrākas krimināltiesību normas nepiemērošanas ar atpakaļejošu spēku principiem viņam piemērot 1996. gada Konvenciju saistībā ar faktiem, attiecībā uz kuriem Versaļas Apelācijas tiesas izmeklēšanas palāta ar 2001. gada 19. jūnija spriedumu ir atzinusi, ka ir iestājies Francijas tiesībās paredzētais noilgums, un ir pieņēmusi nelabvēlīgu atzinumu par izdošanu.

44 Viņš norāda, ka, lai arī konvencijas par izdošanu ir piemērojamas attiecībā uz faktiem, kas norisinājušies pirms to stāšanās spēkā, nevar atzīt, ka jaunas konvencijas par izdošanu rezultātā tiek apšaubītas galīgi atrisinātas situācijas.

45 Šajā sakarā ir jāsecina, ka tiktāl, ciktāl atbildētāja pamata lietā sākotnējā argumentācija ir saistīta ar problēmām, ko rada 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencijas par izdošanu un 1996. gada Konvencijas vēlāka piemērošana laikā, tā neiekļaujas atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem un Pamatlēmuma 31. un 32. panta interpretācijas kontekstā.

46 Jāatgādina, ka saskaņā ar LES 35. pantu valsts tiesai, nevis pamata lietas dalībniekiem ir jāvēršas Tiesā. Līdz ar to iespēja formulēt Tiesai uzdodamos jautājumus ir sniegta tikai valsts tiesai, un lietas dalībnieki nevar mainīt to saturu (attiecībā uz EKL 234. pantu it īpaši skat. 1965. gada 9. decembra spriedumu lietā 44/65 *Singer*, *Recueil*, 1191. un 1198. lpp., kā arī 1998. gada 17. septembra spriedumu lietā C-412/96 *Kainuun Liikenne* un *Pohjolan Liikenne*, *Recueil*, I-5141. lpp., 23. punkts).

47 Turklāt, ja tiktu izpildīts lūgums, ko ir izteicis atbildētājs pamata lietā un kas ir minēts šī sprieduma 43. punktā, tas būtu pretrunā uzdevumam, kas Tiesai noteikts LES 35. pantā, kā arī Tiesas pienākumam nodrošināt iespēju dalībvalstu valdībām un ieinteresētajām personām iesniegt apsvērumus atbilstoši Tiesas Statūtu 23. pantam, ņemot vērā, ka saskaņā ar šo normu tikai iesniedzējtiesu lēmumi tiek paziņoti ieinteresētajām personām (attiecībā uz EKL 234. pantu it īpaši skat. 1997. gada 20. marta spriedumu lietā C-352/95 *Phytheron International*, *Recueil*, I-1729. lpp., 14. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Kainuun Liikenne* un *Pohjolan Liikenne*, 24. punkts).

Par pirmo jautājumu

48 Uzdodot pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 31. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ņemot vērā šī panta 1. punktā iekļauto vārdu "aizstāj", tas, ka dalībvalsts, šajā gadījumā — Spānijas Karaliste, atbilstoši šī lēmuma 31. panta 2. punktam nav paziņojusi par savu nodomu piemērot divpusējus vai daudzpusējus

nolīgumus, šai dalībvalstij liedz iespēju attiecībās ar citu dalībvalsti, šajā gadījumā — Francijas Republiku, kas ir izdarījusi deklarāciju saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu, izmantot citas izdošanas procedūras, nevis Eiropas apcietināšanas ordera procedūru.

49 Santestebans Gojkukea apgalvo, ka vārds "aizstāj" ir nepārprotams un ka, tā kā Spānijas Karaliste nav paziņojusi par vēlmi turpināt piemērot 1996. gada Konvenciju, to nevar piemērot starp Spānijas Karalisti un Francijas Republiku. Interpretācija, ko Francijas valdība un Komisija ir piedāvājušas savos rakstveida apsvērumos, ir tikai ekstrapolācijas.

50 Francijas un Spānijas valdība, kā arī Komisija savukārt uzskata, ka Pamatlēmuma 31. pants nav piemērojams pamata lietā.

51 Šajā sakarā no Pamatlēmuma piektā, septītā un vienpadsmitā apsvēruma izriet, ka, lai likvidētu sarežģītību un kavēšanās iespējas, kas ir raksturīgas tajā laikā piemērojamām izdošanas procedūrām, tā mērķis ir dalībvalstu starpā piemērojamo daudzpusējo izdošanas sistēmu, kas balstīta uz 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu, aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Tādējādi minētajā vienpadsmitajā apsvērumā ir precizēts, ka "attiecībās starp dalībvalstīm Eiropas apcietināšanas orderim ir jāaizstāj visi iepriekšējie dokumenti, kas attiecās uz izdošanu".

52 Pamatlēmuma trešajā un ceturtajā apsvērumā ir minētas konvencijas, kas ir piemērojamas visu vai dažu dalībvalstu starpā, kā arī konvencijas, kuras apstiprinājušas dalībvalstis un kas ir daļa no Eiropas Savienības *acquis*, kurā ir iekļauta arī 1996. gada Konvencija.

53 Atbilstoši Pamatlēmuma apsvērumos norādītajam mērķim tā 31. panta 1. punkts paredz tajā minētās konvencijas dalībvalstu starpā aizstāt ar Eiropas apcietināšanas orderi, kas ieviests ar Pamatlēmumu. Šo konvenciju vidū ir tādas, kas ir minētas Pamatlēmuma trešajā un ceturtajā apsvērumā un līdz ar to 1996. gada Konvencija.

54 Pamatlēmuma 31. panta 2. punkts ļauj dalībvalstīm turpināt piemērot divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai režīmus, kas ir spēkā Pamatlēmuma pieņemšanas brīdī, vai noslēgt šādus divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus vai režīmus pēc šī lēmuma stāšanās spēkā, ja tie ļauj padziļināt vai paplašināt Pamatlēmuma mērķus un palīdz vienkāršot vai vēl vairāk atvieglot procedūras to personu nodošanai, par kurām ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis.

55 Šī norma tomēr nemin Pamatlēmuma 31. panta 1. punktā minētās konvencijas, jo tā mērķis ir aizstāt tās ar vienkāršāku un efektīvāku režīmu. Kā to Komisija ir norādījusi savos apsvērumos un kā to Spānijas valdība uzsvēra tiesas sēdē, Pamatlēmuma 31. panta 2. punktā ir norādīts uz citām konvencijām, ar kurām dalībvalstis iet tālāk par Pamatlēmumu saistībā ar izdošanas procedūru vienkāršošanu un atvieglošanu, tajā pašā laikā saglabājot Eiropas apcietināšanas orderi.

56 No tā izriet, ka 1996. gada Konvencija nav viena no Pamatlēmuma 31. panta 2. punktā minētajiem divpusējiem vai daudzpusējiem nolīgumiem vai režīmiem, par kuriem būtu jāveic paziņojums.

57 Turklāt Eiropas apcietināšanas ordera režīms ir piemērojams tikai Pamatlēmumā paredzētajos gadījumos un it īpaši atbilstoši tā 32. pantam attiecībā uz lūgumiem, kas saņemti pēc 2004. gada 1. janvāra, ja vien izpildu dalībvalsts nav veikusi paziņojumu atbilstoši šai normai, lai noteiktu minētā režīma piemērošanas ierobežojumu laikā.

58 Tāpat, kā to ir precizējusi Komisija, Pamatlēmuma 31. panta 1. punktā paredzētā aizstāšana ar konvencijām, kas norādītas minētajā normā, neizraisa šo konvenciju zudumu, jo tās paliek piemērojamas gadījumos, uz kuriem attiecas kādas dalībvalsts deklarācija, kas izdarīta saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu, un arī citās situācijās, kurās Eiropas apcietināšanas orderis nebūtu piemērojams.

59 No tā izriet, ka Pamatlēmuma 31. un 32. pants paredz dažādas situācijas, kas viena otru izslēdz. Faktiski minētais 31. pants ar nosaukumu "Attiecības ar citiem juridiskajiem aktiem" regulē Eiropas apcietināšanas ordera režīma piemērošanas sekas attiecībā uz starptautiskajām konvencijām izdošanas jomā, turpretim minētais 32. pants ar nosaukumu "Pārejas noteikums" paredz gadījumu, kurā šis režīms nav piemērojams.

60 Šajā gadījumā Francijas Republika saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu ir izdarījusi deklarāciju, precizējot, ka tā kā izpildu valsts saskaņā ar izdošanas mehānismu, kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra, turpinās izskatīt lūgumus, kas attiecas uz darbībām, kas izdarītas pirms 1993. gada 1. novembra, kad spēkā stājās Māstrihtas līgums.

61 Šāda situācija ir ar tādu lūgumu kā Spānijas iestāžu iesniegto lūgumu attiecībā uz Santestebanu Gojkukeu, jo viņam pārmestās darbības ir tikušas veiktas 1992. gada februārī un martā.

62 Tā kā šim lūgumam nav piemērojams Pamatlēmumā noteiktais Eiropas apcietināšanas ordera režīms, Pamatlēmuma 31. pantam nav nozīmes.

63 Tāpēc uz pirmo jautājumu jāatbild šādi: Pamatlēmuma 31. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz gadījumu, kad ir piemērojams Eiropas apcietināšanas

orderis, kas tā nav tad, ja izdošanas lūgums attiecas uz nodarījumiem, kas veikti pirms datuma, kuru dalībvalsts ir norādījusi deklarācijā, kas izdarīta saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu.

Par otro jautājumu

64 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka izpildu dalībvalsts piemēro 1996. gada Konvenciju, ja tā ir kļuvusi piemērojama šajā dalībvalstī tikai pēc 2004. gada 1. janvāra.

65 Santestebans Gojkukea norāda, ka pieļaut, ka Pamatlēmuma 32. pantā izmantotā frāze "izdošanas mehānism[s], kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra" attiecas uz minēto konvenciju, kas piemērojama starp Spānijas Karalisti un Francijas Republiku tikai kopš 2005. gada 1. jūlija, būtu pretēji Francijas Republikas saskaņā ar minēto 32. pantu izdarītās deklarācijas burtam un garam.

66 Francijas un Spānijas valdības, kā arī Komisija uzskata, ka frāze "izdošanas mehānism[s], kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra" Pamatlēmumā ir izmantota, lai nošķirtu, no vienas puses, izdošanas mehānismu, ko veido konvencijas, kas pastāvēja Pamatlēmuma pieņemšanas brīdī un kuras norādītas tā apsvērumos un 31. panta 1. punktā, un, no otras puses, Eiropas apcietināšanas ordera režīmu, kas izveidots ar Pamatlēmumu un kurā paredzēts, ka tas ir jāpiemēro lūgumiem, kas iesniegti pēc 2004. gada 1. janvāra. Šīs frāzes izmantojuma mērķis neesot nedz "sastindzināt" minētā 31. panta 1. punktā paredzēto konvenciju stāvokli, nedz aizkavēt tādas izdošanas sistēmas uzlabošanu, kas izveidota, pamatojoties uz 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu.

67 Francijas un Spānijas valdības, kā arī Komisija turklāt norāda, ka 1995. gada Konvencija un 1996. gada Konvencija 2004. gada 1. janvārī vēl nebija spēkā, ka tās vēl joprojām šobrīd nav spēkā un ka tās zaudētu visu lietderīgo iedarbību, ja dalībvalstis nevarētu turpināt pieņemt procedūras, ko to piemērošanai prasa to valsts tiesības. Turklāt šīs konvencijas veidojot Savienības *acquis*, ko dalībvalstīm esot pienākums integrēt, un tās saglabājot savu lietderību gadījumos, kad Eiropas apcietināšanas ordera režīms nav piemērojams, kā arī izdošanas gadījumos ar trešām valstīm, kas asociētas 1985. gada 14. jūnija Šengenas līguma ietvaros. Tāpat dalībvalstis Padomē esot tikušas aicinātas turpināt tās ratificēt, neraugoties uz Pamatlēmuma esamību.

68 Visbeidzot, Komisija atzīmē, ka Francijas Republika jebkurā brīdī var atsaukt savu deklarāciju, kas izdarīta atbilstoši Pamatlēmuma 32. pantam, kā rezultātā Eiropas apcietināšanas ordera režīms būtu piemērojams nekavējoties. Tāpēc esot grūti izprast, kādā ziņā Eiropas apcietināšanas ordera nozīmē būtu liegta daļēja attīstība, ja pēc tam, kad uzsākta Pamatlēmumā paredzētā režīma piemērošana, tiktu piemērota 1996. gada Konvencija.

69 Šajā ziņā gan no Pamatlēmuma apsvērumiem, gan no tā 31. un 32. panta izriet, ka ar frāzi "izdošanas mehānism[s], kas piemērojams pirms 2004. gada 1. janvāra" Pamatlēmuma 32. pants cita starpā paredz visas konvencijas, kas uzskaitītas Pamatlēmuma trešajā un ceturtajā apsvērumā, kā arī tā 31. panta 1. punktā. Šīs konvencijas balstās uz 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvenciju par izdošanu tiktāl, ciktāl tās to groza vai papildina. 1996. gada Konvencijas 1. pantā norādīts, ka tās mērķis ir papildināt tostarp 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencijas par izdošanu noteikumus un veicināt to piemērošanu Savienības dalībvalstīs.

70 Tomēr, kā tiesas sēdē precizēja Komisija, termina "piemērojami" izmantošanas rezultātā minētās konvencijas nekļūst piemērojamas tikai tādēļ, ka stājies spēkā

Pamatlēmums. Proti, lai konvencija būtu piemērojama starp divām dalībvalstīm, šai konvencijai ir jābūt saistošai šīm dalībvalstīm.

71 Šis termins nevar tikt saprasts kā tāds, kas attiecas tikai uz konvencijām, kuras faktiski bija piemērojamas starp dalībvalstīm 2004. gada 1. janvārī.

72 Pamatlēmuma 32. panta trešajā un ceturtajā teikumā paredzētās deklarāciju sistēmas mērķis ir izņēmuma kārtā piemērot šā paša panta pirmajā teikumā paredzēto sistēmu atsevišķiem lūgumiem, kas saņemti pēc 2004. gada 1. janvāra. Tāpat kā nekas neaizliedz laika posmā no Pamatlēmuma pieņemšanas datuma līdz 2004. gada 1. janvārim dažās dalībvalstīs piemērot izdošanas jomā pastāvošos līdzekļus, nav neviena iemesla tam, lai dalībvalsts pēc 2004. gada 1. janvāra nepiemērotu konvenciju, kas ir tās izdošanas sistēmas daļa un kas ir aizstāta ar Eiropas apcietināšanas ordera režīmu situācijās, kurās minētā sistēma nav piemērojama.

73 Kā pamatoti apgalvoja Francijas un Spānijas valdības, kā arī Komisija, 2004. gada 1. janvāra datums galvenokārt ir norādīts, lai noteiktu robežu starp konvencijās paredzētā izdošanas sistēmas piemērojamību un Pamatlēmumā izklāstīto Eiropas apcietināšanas ordera režīma piemērojamību. Šis pēdējais minētais režīms principā ir piemērojams visiem pieteikumiem, kas iesniegti pēc 2004. gada 1. janvāra.

74 Tādu konvenciju piemērošana kā 1996. gada Konvencija neapdraud Pamatlēmumā paredzēto Eiropas apcietināšanas ordera režīmu, jo saskaņā ar Pamatlēmuma 31. panta 1. punktu šāda konvencija var tikt izmantota tikai tad, ja nav piemērojams Eiropas apcietināšanas ordera režīms.

75 Līdz ar to konvenciju izdošanas jomā pēc 2004. gada 1. janvāra piemērošanas mērķis var būt tikai izdošanas sistēmas uzlabošana apstākļos, kuros Eiropas apcietināšanas ordera režīms nav piemērojams. Tomēr, kā tika atzīmēts šā sprieduma 58. punktā, konvencijas izdošanas jomā joprojām ir piemērojamas gadījumos, uz kuriem attiecas dalībvalsts deklarācija, kas izdarīta saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu, un arī citās situācijās, kurās nav piemērojams Eiropas apcietināšanas ordera režīms.

76 Šāds mērķis noteikti nav pretrunā Pamatlēmuma mērķiem, jo, kā izriet no tā preambulas piektā apsvēruma, Pamatlēmuma mērķis ir ieviest jaunu, vienkāršotu notiesāto vai aizdomās turēto personu nodošanas sistēmu, lai izbeigtu Pamatlēmuma pieņemšanas brīdī pastāvošajām izdošanas procedūrām raksturīgo sarežģītību un kavēšanās iespējamību.

77 Turklāt 1996. gada Konvencijas piemērošana starp divām dalībvalstīm ir saderīga ar Savienības mērķiem. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šī konvencija ir Savienības *acquis* daļa un ka ar 1996. gada 27. septembra aktu Padome ieteica dalībvalstīm to pieņemt saskaņā ar attiecīgajiem to konstitucionālajiem noteikumiem.

78 Visbeidzot, kā to ir atgādinājusi Komisija, Pamatlēmuma 32. pantā ir skaidri paredzēts, ka dalībvalsts saskaņā ar šo tiesību normu izdarīto deklarāciju jebkurā brīdī var atsaukt, kas, ja šajā sakarā nebūtu sniegts precizējums, kavētu Eiropas apcietināšanas ordera režīma tūlītēju piemērošanu pat tiem nodarījumiem, kas ir notikuši pirms datuma, kas ticis norādīts šādi atsauktajā deklarācijā.

79 Ņemot vērā šādi atzītās pilnvaras atsaukt saskaņā ar Pamatlēmuma 32. pantu izdarīto deklarāciju, nevar apgalvot, ka dalībvalsts, kas ir izdarījusi šādu deklarāciju, nav tiesīga piemērot 1996. gada Konvenciju pēc 2004. gada 1. janvāra, lai šī konvencija attiektos tostarp uz situācijām, kurās Eiropas apcietināšanas ordera režīms nav

piemērojams, kaut arī, kā uzsvēra Komisija, šī konvencija ir progress Eiropas apcietināšanas ordera izpratnē, lai atvieglotu izdošanu starp dalībvalstīm.

80 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru procesuālie noteikumi principā tiek piemēroti visām prāvām, kas tiek izskatītas datumā, kurā tie stājas spēkā, — atšķirībā no materiāltiesiskajiem noteikumiem, kas parasti tiek interpretēti kā tādi, kas neattiecas uz situācijām, kas notikušas pirms to stāšanās spēkā (iepriekš minētais spriedums lietā *Dell'Orto*, 48. punkts). 1996. gada Konvencijas 18. panta 5. punktā ir paredzēts, ka šī konvencija ir piemērojama pieteikumiem, kas iesniegti pēc datuma, kurā šī konvencija kļūst piemērojama attiecībās starp dalībvalsti, kurai izdošana tiek lūgta, un pieprasītājas dalībvalsti. Pamatlēmuma 32. pantā ir paredzēts, ka pieteikumi, kas saņemti, sākot ar 2004. gada 1. janvāri, tiks izskatīti saskaņā ar Eiropas apcietināšanas ordera noteikumiem. Ja abos gadījumos jaunie noteikumi ir piemērojami nevis izskatāmajiem pieteikumiem, bet tiem, kas iesniegti pēc noteikta datuma, tie tāpat ir piemērojami pieteikumiem par nodarījumiem, kuri notikuši pirms datuma, kad kļuva piemērojams jaunais tiesiskais regulējums.

81 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild šādi: Pamatlēmuma 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izpildu dalībvalstij ļauj piemērot 1996. gada Konvenciju, pat ja tā šajā dalībvalstī ir kļuvusi piemērojama tikai pēc 2004. gada 1. janvāra.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm 31. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz gadījumu, kad ir piemērojams Eiropas apcietināšanas orderis, kas tā nav tad, ja izdošanas lūgums attiecas uz nodarījumiem, kas veikti pirms datuma, kuru dalībvalsts ir norādījusi deklarācijā, kas izdarīta saskaņā ar šī Pamatlēmuma 32. pantu;

2) Pamatlēmuma 2002/584 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izpildu dalībvalstij ļauj piemērot Konvenciju par izdošanu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, kas pieņemta ar Padomes 1996. gada 27. septembra aktu un ko šajā pašā datumā ir parakstījušas visas dalībvalstis, pat ja tā šajā dalībvalstī ir kļuvusi piemērojama tikai pēc 2004. gada 1. janvāra.

[Paraksti]